

Hoofdstuk 152

Lieve kleinkinderen,

Op 20 januari 1942 werd in een statige villa aan de Wannsee in Berlijn een vergadering gehouden door hoge nazi-ambtenaren en SS-officieren om te discussiëren over een oplossing voor het 'Joodse probleem'.

Op deze vergadering werd beslist dat alle Joden gedeporteerd moesten worden naar concentratiekampen in Polen, waar ze vermoord moesten worden.

Antisemitisme is zo oud als de wereld en ik maak me zorgen omdat de Jodenhaat ook vandaag hier in Nederland opnieuw begint. In Amsterdam moeten Joodse gebouwen bewaakt worden. Wat zal de toekomst ons allemaal brengen?

Hoofdstuk 152 - Haman - Ester 3

Zo woonde Esther dan in het paleis van de koning en kreeg ze alles wat haar hartje begeerde. De koning was gelukkig met haar en overlaadde haar met cadeaus.

Alleen was er één ding wat Esther niet mooi vond en dat was dat haar pleegvader Mordechai in het paleis zulk nederig werk deed. Maar daar was niets aan te doen, want als het uitkwam dat zij familie waren, dan zou er beslist geen mogelijkheid meer zijn om stiekem elkaar boodschappen te doen toekomen.

Op zekere dag gebeurde het dat Mordechai het leven van de koning redde. Twee officieren van de wacht maakten plannen om de koning te vermoorden en heel toevallig hoorde Mordechai hiervan. Hij vertelde dit aan de commandant van de lijfwacht van de koning en beide officieren werden opgehangen. Dit voorval werd opgeschreven in de boeken van de koning en Mordechai zijn naam werd met ere genoemd. Koningin Esther verwachtte dat Mordechai nu als beloning een betere baan in het paleis zou krijgen. Maar de dagen gingen voorbij en er gebeurde niets.

In plaats daarvan verhoogde koning Ahasveros in die tijd één van zijn dienstknechten. Zijn naam was Haman. Hij was een Amalekiet en een felle Jodenhater. Het viel Esther erg tegen en het stak Mordechai ook. Niet dat hijzelf zo op eer en een grote beloning uit was, maar hij had tenslotte de koning het leven gered en die Haman had nog nooit iets voor een ander gedaan. Ja, hij kon heel mooi praten. Vooral ook met de koning, maar hij dacht alleen aan zichzelf. En dan een Amalekiet! Vanaf oude tijden was Amalek de vijand van het volk

Israël geweest. En nu in de figuur van die valse Haman, stak die vijandschap tussen beide volken de kop weer op. Wie wist wat de Joden nu weer te wachten stond....

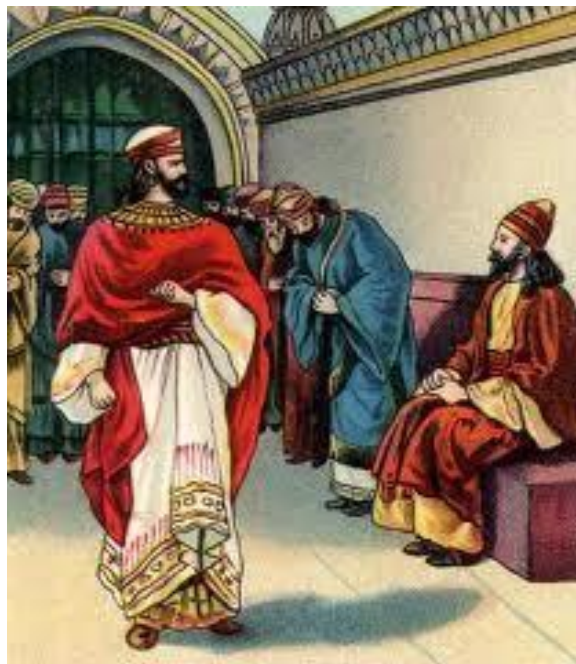
Het leek erop dat Haman de koning volledig in zijn macht had. Wat hij wilde hebben, kreeg hij en wat hij bedacht, daar maakte de koning een wet van Meden en Perzen van. Op zekere dag werd in het paleis bekend gemaakt dat alle dienstknechten van de koning voor Haman moest buigen. Natuurlijk gehoorzaamde iedereen. Nee, niet iedereen. Die ene die niet voor Haman boog was Mordechai. Hij kon er niet toe komen om voor een man te buigen die zijn volk zo haatte en op wie van oudsher de vloek van God rustte.

Die avond toen Haman het paleis verliet en naar zijn eigen huis ging en iedereen op zijn knieën op de grond viel om voor Haman diep in het stof te buigen, ging Mordechai vlug naar binnen. Dat deed hij in het vervolg steeds weer. Maar wanneer dat niet lukte bleef hij gewoon rechtop tegen de muur staan. Haman merkte het niet, zo vol was hij van zichzelf. Geweldig vond hij het om al die voor hem buigende ruggen te zien.

Maar de dienstknechten van de koning zagen het wel. Ze spraken Mordechai erop aan en waarschuwden hem. Ze zeiden: 'Die Haman staat hoog in de gunst van de koning. Maar denk erom, hij is erg wreed voor zijn ondergeschikten en als hij het merkt....'

Mordechai zei tegen hen ronduit zijn mening: 'Ik ben een Jood en de vloek van God ligt op alle kinderen van Amalek. Zou ik voor hem buigen? Nooit!'

Mordechai draaide zich om en liep bij hen vandaan.

Zou ik voor hem buigen? Nooit!

De dienstknechten van de koning zagen hem gaan, zo trots en zo uitdagend. Net alsof hij graag de strijd met Haman aan wilde gaan. Dit hadden ze nog nooit eerder meegemaakt. En dat van een Jood die helemaal geen hoge positie aan het hof had! Dat wilden ze dan wel eens zien.

Zou die Mordechai voet bij stuk zou houden en durfde hij tegen een man als Haman de strijd aangaan?

Ze hadden hem met de beste bedoelingen gewaarschuwd, maar als hij hun advies in de wind sloeg, hoefden ze hem ook niet meer te sparen. Direct gingen ze naar Haman en vertelden hem alles. Haman lachte spottend. Hij bedankte hen en vond het mooi dat zij voor zijn eer opkwamen. Maar hij kon zich niet druk maken over een slaaf die zijn plek niet kende! Maar toen ze hem de reden vertelden, waarom Mordechai niet wilde buigen en dat hij een Jood was, toen lachte Haman niet meer. Een Jood, dacht hij bitter. Eén van dat oude volk Israël, dat zijn volk al zoveel kwaad had gedaan. Hij moest denken aan al die oude verhalen van Mozes en Jozua, van Samuël en Saul. Steeds maar weer hadden zij het verloren.... Maar nu had hij de macht! En terwijl hij met grote stappen naar huis liep, nam hij zijn besluit: hij ging de strijd aan, niet tegen deze enkele Jood die niet voor hem wilde buigen, maar tegen dat hele volk en tegen die God van de Joden. En deze keer zou Amalek de overwinning behalen!

Met zijn vrienden en wijzen raadpleegde hij die avond over zijn plannen. Het zou het beste zijn dat er een wet van Meden en Perzen gemaakt zou worden, waarin stond dat alle Joden op één en dezelfde dag gedood moesten worden. Natuurlijk besliste de koning daarover, maar die weigerde zijn vriend Haman nooit iets. Dat zou hij nu ook niet doen. Maar de vraag was: welke dag zou hiervoor de beste zijn? Voor zo iets belangrijks moest je de goden wel raadplegen.

Die dag was het de twaalfde van de eerste maand. Toen de wijzen het lot wierpen, was Haman bang dat de goden hem niet gunstig gestemd waren, want het duurde lang voordat er de juiste dag van de vernietiging van de Joden vastgesteld werd. Pas de dertiende dag van de twaalfde maand, wees het lot aan.

'Dertien Adar,' zuchtte Haman.

‘Dertien Adar,’ zuchtte Haman, ‘dat duurt nog elf maanden!’
Maar wat gaf het ook, als hij zijn wraak maar kreeg.

Zo snel als maar mogelijk was begon hij er over tegen de koning. Dat hij erg boos op Mordechai was en dat hij daarom alle Joden uit wilde roeien, noemde hij niet. Nee, de koning moest niet weten dat het om zijn eigen wraak ging. Maar wat hij hem vertelde moest in het belang van de koning zijn.

‘Koning,’ zo begon Haman, ‘er is een volk in uw groot rijk dat zijn eigen wetten heeft en zich daarom niet houdt aan uw wetten. Dat kost u veel geld en het is ook nog gevaarlijk voor uw koninkrijk. Het zou goed zijn om dat hele volk van de aardbodem te doen verdwijnen, voordat ze in opstand komen en er een burgeroorlog ontstaat. En opdat u er geen schade van zult ondervinden zal ik tienduizend talenten zilver in uw schatkist storten.’

Koning Ahasveros lachte breed. ‘Dat zilver heb ik niet nodig. Dat mag je houden. En wat dat volk betreft, ik vind het goed. Doe maar.’

Koning Ahasveros en zijn vriend Haman.

De koning trok zijn zegelring van zijn vinger en gaf die aan ‘zijn vriend’ Haman.

‘Maak er maar een wet van,’ zei hij. ‘Ik vertrouw jou en jij weet wat het beste voor mijn koninkrijk is.’

Toen begon de koning over iets anders te praten. Dat hij zojuist een heel volk aan de dood verkocht had, mensen die hem helemaal geen kwaad hadden gedaan liet vermoorden, daar lag hij niet wakker van.

Haman liet er geen gras over groeien. Diezelfde dag nog maakte hij thuis met zijn vrienden een doodswet voor alle Joden en zette er het zegel van de koning

onder. Zo werd het een wet van Meden en Perzen, die niet meer veranderd kon worden....

In het paleis van de koning las Haman zijn nieuwe wet voor aan alle schrijvers: ‘..... om alle Joden te doden, te vernietigen, vanaf de jongste baby’s tot de alleroudste mannen en vrouwen toe. Kleine kinderen, mannen en vrouwen, allemaal op één en dezelfde dag, dat is de dertiende van de twaalfde maand, dat is de maand Adar. En al hun hebben en houden, al hun goud en zilver is voor ons, die deze wet ten uitvoer zullen brengen.’

De schrijvers aan de lange tafels schreven alles heel nauwkeurig op, en vertaalden het ook in alle talen die in Perzië gesproken werden.

Later kwamen de herauten van de koning. Ze kregen allemaal een afschrift en reden naar alle steden van het grote Perzische rijk. En overal waar Joden woonden werd de proclamatie voorgelezen. Ook in het land van Juda, in de stad Jeruzalem waar de ballingen uit Babel woonden. Op de muren van de nieuwe tempel werden plakaten geplakt, waar de doodswet op stond. Over het oude Godsvolk viel de donkere schaduw van de dood....

Alle mensen in de hoofdstad Susan raakten overstuur. Als dit vandaag de Joden kon overkomen, kon dit morgen een ander volk treffen. Wie was er dan nog veilig in het land Perzië?

In de straten waar Joden woonden was het werk stil gevallen en alle winkels waren gesloten. In de huizen huilden de moeders en op alle pleinen van de stad zaten de mannen in zak en as bij elkaar. Was de Heer zijn volk vergeten? Werd dit het einde van zijn volk? Maar waar bleven dan zijn beloften en hoe kwam het dan met de Messias die zou zitten op de troon van koning David? Was God dan een man die leugens vertelde? En al hoger hieven ze hun handen ten hemel en al luider werden hun jammerklachten. Maar er kwam geen stem van God. *De Heer gaf geen antwoord....*

En ondertussen, in het paleis van de koning lagen ze daar samen, de koning en zijn vriend Haman. Elk op zijn eigen divanbed. Het eten smaakte lekker en de wijn was heerlijk. Buiten was het volk overstuur en huilden de Joden luid. Maar daar besteedden zij geen aandacht aan. Langzaam werden beide mannen dronken....